

melse, har netop derfor med Kraft protesteret imod denne Politik.

Ellinger: Det ærede Medlem vilde sikkert ikke, om han havde siddet i Udvalget, have kunnet gaa med til den Betragtning, at Frederiksberg Kommune er et Skattely, at de fikserede Grundskatter, som man har i København, er til Skade for Budgettets Bevægelsesfrihed og skader Byggeriet, og at man driver en Bebyggelsespolitik, som er beregnet paa at hidlokke andre Kommuners velstillede Beboere. Det ærede Medlem kan ikke — om end han vilde gaa uden om det ved at stille Kontraspørgsmaal — nægte den Kendsgerning, at der er store servitutfrie Arealer til Bebyggelse med Arbejderboliger. At Kommunen desuden regulerer sin Bebyggelse saaledes, at den ogsaa gør det muligt at tilvejebringe Boliger, hvorved den kan faa Skatteydere, som yder noget klækkeligt til Kommunen, er en Sag for sig.

Niels Petersen: Jeg vil blot dertil svare, at den Boligpolitik, som Højreflertallet i Frederiksberg Kommunalbestyrelse har drevet, har faktisk bevirket, at Byggeriet blev standset netop i den Retning og paa det Territorium, hvor der var Lejlighed til at drive det. Saa kan det ikke nytte, at man paa det nuværende Tidspunkt, hvor det er vanskeligt, næsten umuligt, at bringe det i Gang, siger, at der var alligevel andre Steder, hvor der kunde bygges, tilmed da det er tvivlsomt, hvorvidt Forholdene vil stille sig saaledes, at Byggeriet kan komme i Gang paa disse Steder. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Byggeloven for Frederiksberg kræver betydeligt mere ubebygget Terrain end Byggeloven for København, men det vil under en Udveksling af korte Bemærkninger være vanskeligt at komme ind herpaa.

Ordføreren (Jacob Christensen): Jeg skal ikke blande mig i den Forhandling, som er ført i korte Bemærkninger om Forholdet mellem København og Frederiksberg, men blot sige, at naar det hævdes, at Frederiksberg Kommune ikke er noget Skattely, gælder dette i hvert Fald ikke i Forhold til Landets øvrige Kommuner. Thi det er en Kendsgerning, at Frederiksberg netop virker som et Skattely for mange Skatteydere fra det øvrige Land. Derfor har Udvalgets store Flertal i øvrigt ogsaa anbefalet at stryge Bestemmelsen om, at der skulde være

uensartede Fradragsregler vedrørende Erhvervsbeskatningen for København og Frederiksberg og det øvrige Land. Diskussionen i Dag om dette Spørgsmaal bestyrker mig i den Opfattelse, som jeg gjorde gældende forleden, at Forholdet København og Frederiksberg imellem sikkert ikke løses, forinden de to Kommuner, hvad jeg synes vilde være naturligt, gaar op i en højere Enhed. Det vil vistnok være meget vanskeligt for Lovgivningsmagten at blande sig i dette Forhold. Man kan, blot man aflægger et Besøg paa Grænsen af de to Kommuner, se, at det er et unaturligt Forhold, at de to Kommuner er adskilte, og at den eneste naturlige Løsning er, at det bliver een Kommune.

Vi har nu haft Lejlighed til at høre, hvad det konservative Folkepartis Ordfører (Abrahamsen) mener om det fremsatte Spørgsmaal, og jeg maa sige, at det var ikke nogen særlig overbevisende Argumentation, han førte i Marken for det Standpunkt, som hans Parti nu pludselig indtager i Modsætning til det, det tidligere har indtaget i denne Sag. Jeg kunde have forstaaet, om det ærede Medlem vilde have oplyst om, hvilken Uretfærdighed dette Lovforslags Gennemførelse vil foranledige. Det ærede Medlem henviser til nogle Udtalelser og Henvendelser fra forskellige Kommuner, som har protesteret imod, at dette Lovforslag gennemføres. Men hvis man ser paa den Statistik, der foreligger angaaende de meget omtalte Skattely, vil man finde det naturligt, at man i Købstæderne — og det kan tillige gælde forskellige Landkommuner — er imod den nuværende Ordning, der i saa høj Grad beforder, at store Skatteydere, som har deres Erhverv i en eller anden Købstad eller Kommune, hvor der er en stor Arbejderbefolkning, hvad de maaske netop ved deres Erhverv har bidraget til, blot ved at flytte et kort Stykke kan slippe fri for at svare Skat eller en betydelig Del af den til den Kommune, hvori de har deres Erhverv, hvilket Erhverv netop foranlediger, at den øvrige Del af Erhvervs-kommunens Beboere faar store Udgifter at svare til Forsørgelsesvæsenet, Skolevæsenet o. s. v.

Der blev i 1916 fra Købstadforeningen og Købstædernes Ligningskommissioner udsendt en Statistik, der ret tydeligt viser, hvorledes dette Forhold virker, og ser man paa enkelte Kommuner, som lider under den nuværende Ordning, nemlig Aarhus, Vejle, Aalborg, Holbæk og Kolding, finder man, at netop de tilgrænsende Kommuner med